

# Похмурий гімн

Богдан-Ігор Антонич

Похилі чола,  
похмурі очі,  
розпука гола,  
мов свердлом, точить.

Тривожний голос  
шепоче стиха,  
та зір навколо  
шукає лиха.

Тривожні очі:  
німим що буде?

І серед ночі  
блукають люди.

Зимою, літом,  
мороз чи спека —  
йде острах світом  
та небезпека.

Гарячка й туга  
уста спалила,  
і кряче пугач —  
зла чорна сила.

Стукочуть кузні  
десь таємниче,  
і усміх дружній  
застиг в обличчі.

Заблисне обрій  
вогнями зливи,  
добі хоробрій  
час невмолимий.

Зневіри трійло,  
сліпий недогляд,  
та неспокійно  
у далеч погляд.

І раптом: стукіт,  
тупіт,  
гул  
копит.

Далеко

дудоня.

Стрясється

долоня.

І раптом: глухо.

І до землі в тривозі вухо:

земля дрижить.

І чути:

з грюкотом гряде далека мить.

Надходять роки,

суворі роки.

Незламні кроки

вже на Нову прямують путь,

Нове

майбутнє

молотом

кують.